

ЗВУКИ ГРОМУ ЧУТНО ВДАЛИНІ

Сідаючи в потяг метро холодним похмурим ранком, Майя навіть не здогадувалась, що поки вона їхатиме до потрібної станції, у Києві настане справжня весна. Сонце, яке всього лише годину тому ховалось за хмарами, тепер сяло безкомпромісно й зухвало, наче хтось викрутив повзунок яскравості на максимум. Тож доки очі не звикли до нової схеми освітлення, довелось підсліпувато мружитись, ризикуючи посковзнутись на вологій від талого снігу плитці та впустити телефон із завбачливо прокладеним маршрутом на екрані.

Дійшовши до перехрестя, Майя звернула ліворуч — і різко зупинилась: уперше за тридцять один день холодного березня (і ще два — такого ж похмурого квітня) вона побачила щось живе — ніжно-зелені бруньки на кущі біля кіоску з кавою. Після нескінченно довгої, найгіршої в її житті зими ці крихітні майбутні листочки здавалися справжнім дивом, і від них ніяк, абсолютно ніяк не можна було відвести очей.

«Якщо все пройде вдало, — чомусь подумала вона, — дорогою на роботу куплятиму тут лате».

Спохопившись, знову витягнула телефон і з полегшенням зітхнула: годинник на тріснутому екрані показував пів на дванадцяту, ще цілих сорок п'ять хвилин до початку співбесіди. Можна було не поспішати — хороша новина, тому що видобути з надр так і не розібраної за місяць валізи ботильйони примудрились натерти ноги навіть попри завбачливо підклеєні пластирі.

Асфальтом бігли струмки. Поривчастий вітер розтріпував волосся, висмикуючи пасма з ретельно вкладеного пучка. Це трохи дратувало та водночас тішило, наче недолугі залицяння хуліганистого сусіда по парті у третьому класі. Вона й сама раптом відчула себе школяркою, і якби не клятві підбори, точно пустилася би підстрибом по калюжах. Передчуття нового життя розбухало всередині й вивалалося назовні, вимагало сподіватись і мріяти, сміливо й нахабно. Зарплати навіть на випробувальному терміні їй вистачить, щоб зняти нормальну квартиру — нехай і не майже-в-центрі, як раніше, але точно ближче до цивілізації. Можна буде оновити гардероб, змінити телефон, навіть нарешті подумати й про довгоочікувану відпустку: сонце, море, блаженне байдиківання. Якби ж ще Поліну вдалося вмовити поїхати... Це, звісно, навряд чи: останнім часом подрузі зовсім не до пригод.

«Хоча хтозна, може, серед нових колег буде який-небудь симпатичний програміст, і в нас із ним спершу несподівано зав'яжеться незграбна розмова, потім почнемо разом ходити обідати, а там і питання компанії для відпустки відпаде саме собою».

Скляні двері розсунулись, пропускаючи Майю всередину. В незвично величезному холі вона спершу навіть розгубилась і помітила за стійкою рецепції непривітного охоронця лише тоді, коли той простягнув руку по її паспорт. Опинившись по інший бік турнікета, найперше зняла куртку, склавши її так, щоб не було помітно ганебної латки на

лікті. Сіла на диван, втупившись у двометровий акваріум навпроти. Біля майже такого самого три місяці тому вона довго стояла, не наважуючись розвернутись і піти, потай сподіваючись, що там, за стіною, передумають. Різко струснула головою, проганяючи непроханий спогад, який знову змусив відчувати себе безпорадною і крихітною — розміром з оту молочно-білу жабку, що зависла біля скла.

«Це інший акваріум. Інше місце. Тут усе буде по-іншому».

Амфібія смішно дригнула ніжками і зникла в штучному гроті. Із заростей виплипли дві сріблясті рибки з помаранчевими смужками. Майя зробила глибокий вдих і ще раз подумки проговорила заздалегідь підготовлені відповіді на потенційні запитання потенційного керівництва. Почувши позаду цокіт підборів, озирнулась. Їй усміхалась рудоволоса дівчина в яскраво-зеленій сукні — зовсім не схожа на ту серйозну шатенку, яка призначала сьогоднішню зустріч.

— Майя? — почала руда. — Ви, певне, Людмилу чекали, так? Вона захворіла, тож на інтерв'ю з вами буду я.

«На якому ще інтерв'ю?» — мало не перепитала Майя, але вчасно здогадалась: мабуть, тут просто так називають звичайну співбесіду.

— Маргарита, ейчарка, — назвалась дівчина. — Можна просто Марго. Готові?

Намагаючись не думати про майже зловісний збіг і не накульгувати, Майя рушила за нею. До ліфта, на другий поверх, далі довгим білим коридором, прикрашеним роботами сучасних художників і оформленими в рамки пафосними цитатами про мотивацію. Одна з них змусила посміхнутися: саме цими словами вчора закінчив свій черговий пост Лев. Сама не розуміючи, чому, вона продовжувала справно читати й лайкати все ним написане, хоча після того, як із друзів він перевів її до багатотисячної категорії підписників, робити це стало значно менш приємно.

року плануємо ще один великий реліз. Тому розширюємо команду, як бачите. Нудно у нас точно не буде.

— Мені вже подобається, — усміхнулась Майя.

Ще кілька запитань про її навички та готовність дотримуватися корпоративних норм. Жодне з них не було несподіванкою: за третину свідомого життя, проведеного на телебаченні, Майя навчилася тонко відчувати, що від неї хочуть почути. При цьому навіть викривлювати правду — гаразд, окрім того єдиного монологу абітурієнтки театрального, — не довелося. Ця вакансія справді їй пасувала, а вона ідеально пасувала вакансії.

Нарешті, вкотре задоволено кивнувши, тімлід почав збирати зі столу роздруківки. Співбесіда добігла кінця.

— За підсумками інтерв'ю ми винесемо рішення щодо проходження першого етапу. Якщо воно буде позитивним, ми запропонуємо вам тестове завдання. З вами зв'яжуться протягом трьох днів.

— Чекатиму. Дякую за приділений час.

— А можна я ще дещо спитаю? — втрутилася Марго. — Не як здобувачку. Просто у вас у резюме написано, що ви працювали на «Всупереч строку давності»...

— Так, більше трьох років.

Позапланова згадка «Строку» змусила її пульс підскочити до екстремальної позначки.

— Знаєте, до нас не щодня на інтерв'ю приходять журналісти моєї улюбленої передачі. Хотіла дещо спитати... Якщо це не суперечить вашому ен-ді-ей*, звісно ж, — уточнила ейчарка.

— Питайте, звісно.

Ще одна перевірка? А може, й справді всього лише пуста цікавість офісної працівниці, яка занудьгувала серед

* Ен-ді-ей (від англ. Non-disclosure Agreement) — угода про нерозголошення. — Тут і далі прим. авт.

скляних перегородок і довжелезних столів із шеренгою моніторів?

— Усі ці вбивства та інші жахіття... Вам не страшно було про таке знімати?

Майя подумки зітхнула з полегшенням: відповідь на це запитання відшліфовувалась три роки поспіль.

— Тематика не найприємніша, так. Але ми завжди намагались концентруватися не на жахіттях, а на тому, що навіть у найстрашніших ситуаціях завжди лишається місце для надії. Адже всі таємниці рано чи пізно розкриваються, а справедливість неодмінно перемагає.

За столом у кімнаті перемовин була потрібна саме така відповідь. Зовсім недавно, за іншим столом — на кухні Поліни, — доливаючи собі вина, Майя напівпошепки зізнавалася, що досі бачить уві сні закривавлені тіла та розтрощені черепи з матеріалів справ, навіть ті — особливо ті, — що до фінального монтажу так і не потрапили.

— Ви така смілива! Я, коли дивлюся, навіть очі іноді заплющую! Бойфренд із мене сміється — навіть взагалі вмикаєш, якщо так страшно? А мені ж цікаво, чим усе закінчиться!

— Власне, у цьому й полягала моя робота, — підняла брову Майя. — Наша робота, всієї команди «Строку». Зробити так, щоб неможливо було відірватись.

— Неможливо, підтверджую, — хихотнула Марго. — Я фанатка! Слухайте, той випуск у минулому сезоні з пожежею на ляльковій фабриці й тією жахливою жінкою — взагалі ж вогонь був! Тобто... в переносному значенні «вогонь»... Ну, ви зрозуміли. І воно ж усе по-справжньому, так?

— Це реаліті, у нас завжди все по-справжньому. Збираємо матеріали й факти, на їхній основі вибудовуємо історію. Знімаємо інтерв'ю з учасниками подій та слідчі експерименти, використовуємо архівні кадри. Іноді —

реконструємо події, про що завжди попереджаємо глядачів титром. До речі, в тому епізоді, про який ви говорите, ми зробили ще дещо цікаве. Прочитавши мій сценарій, наш режисер запропонував...

Майя почувалася найстаршою школяркою біля нічного багаття у літньому таборі. Вона розповідає страшні історії — малеча, роззявивши роти, слухає.

— Ви так захоплено про це розказуєте, — відзначив Олександр.

— Це правда. Я...

«Захопилась».

— Я завжди захоплююся. Повністю віддаюся справі, яку роблю. Особливо якщо вона приносить користь людям.

— Там у вашій передачі ви реально дива робили, — продовжила Марго. — Старі справи розкривали, невинних людей із в'язниці витягували... До речі, а от особисто ви яким досягненням найбільше пишаєтесь?

Це питання вона теж очікувала. Тому почала, майже не замислюючись:

— Одного разу, передивляючись відзняті інтерв'ю, я побачила в розповіді героя певну розбіжність, яку до мене ніхто не помітив. Зрозуміла, що людина як мінімум не до кінця відверта. Тож ми організували ще одну зйомку...

«Ту саму зйомку».

Все-таки треба було похизуватись яким-небудь іншим успіхом. Наприклад, розповісти про те, як вона практично самотужки зуміла вийти на слід зниклої безвісти дівчини. Або про те, як її випуск побив усі рейтингові рекорди. Чи про зворушливі подарунки вдячних учасників. Тільки не про те дивне інтерв'ю в тісній квартирі приморського містечка. За цим спогадом, ніби за першою кісточкою доміно, ланцюжком потяглися інші: вкрадливий голос м'яко вимовляє майже не схожі на погрозу слова, темні хвилі водосховища хлюпають в кількох сантиметрах від її об-

личчя, червоно-біла поліцейська стрічка танцює на вітрі, чорний пластик пакета для трупів здіймається, коли повз пролітають машини.

— ...так от. На тій, гм-м-м, зйомці ми отримали, гм-м-м, зізнання. У результаті завдяки новим фактам нам... тобто поліції, так, звісно, але з нашою допомогою... з нашою інформацією... вдалося знайти й заарештувати справжнього злочинця.

— Круто! — Марго начебто й не звернула уваги на її плутану мову. — Як у кіно!

Майя зиркнула на тімліда. З його незворушного обличчя не було зрозуміло, чи справила на нього враження розповідь. Спіймавши її погляд, Олександр ледь помітно усміхнувся:

— Слухайте, Майє, після таких насичених робочих буднів вам же, напевне, буде нудно день за днем приходити до звичайного офісу, планувати мітинги й закривати таски?

— Взагалі ні! — заперечила вона, значно емоційніше, ніж слід було. — Робота захоплива, згодна, але це все в минулому. Знаєте, навіть якби мені зараз дозволили повернутись на «Строк», я...

— «Дозволили повернутись»? — перебив її тімлід. — Ви ж ніби казали, що з телебачення пішли за власним бажанням. Чи ні?

«Я розчарований у тобі, Майє. Своім вчинком ти поставила нас усіх під удар».

— За власним, — закивала вона.

«Сподіваюсь, ти і сама розумієш, що після такого ти більше з нами не працюєш».

— Я мала на увазі, що... Якби дозволили можливості. Для зростання та розвитку. Ну, тобто... Ви зрозуміли.

«І можеш забути про кар'єру на телебаченні в принципі».

— Так, звісно, — погодився Олександр. Неуважно, наче думками був уже геть в іншому місці.